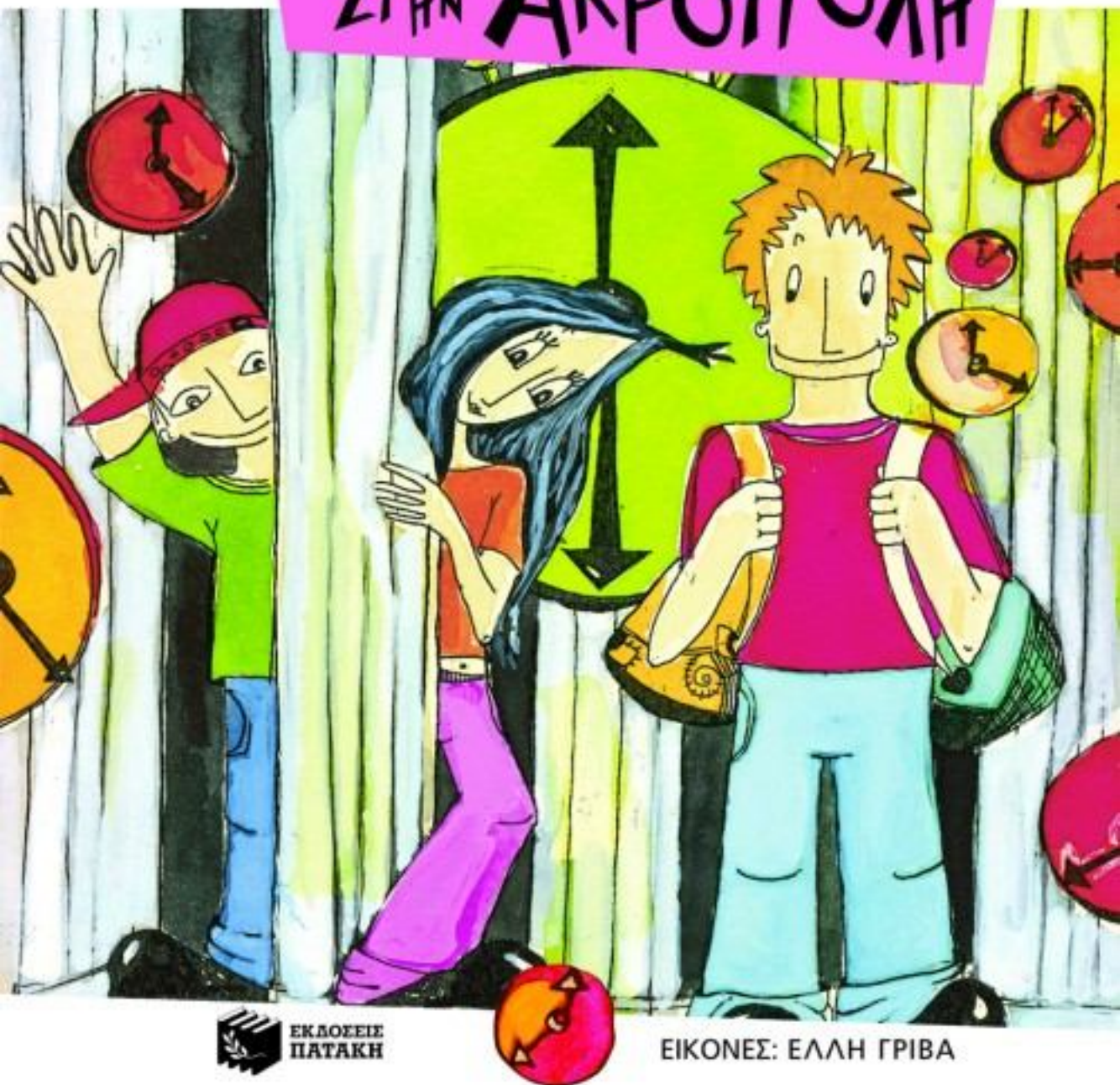

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΕΡΒΗ

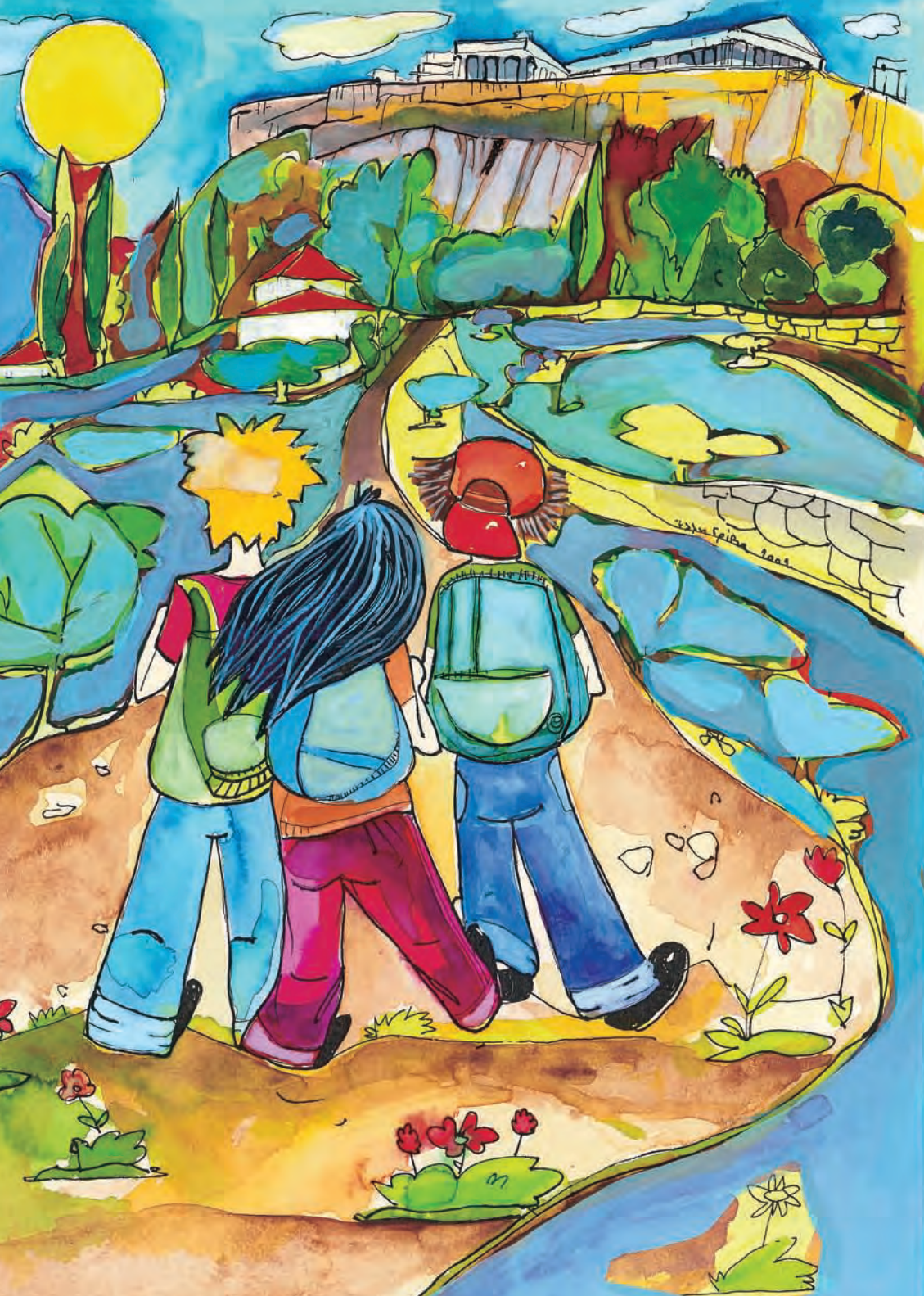
ΜΙΣΗ ΜΑΓΙΚΗ ΩΡΑ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ: ΕΛΛΗ ΓΡΙΒΑ

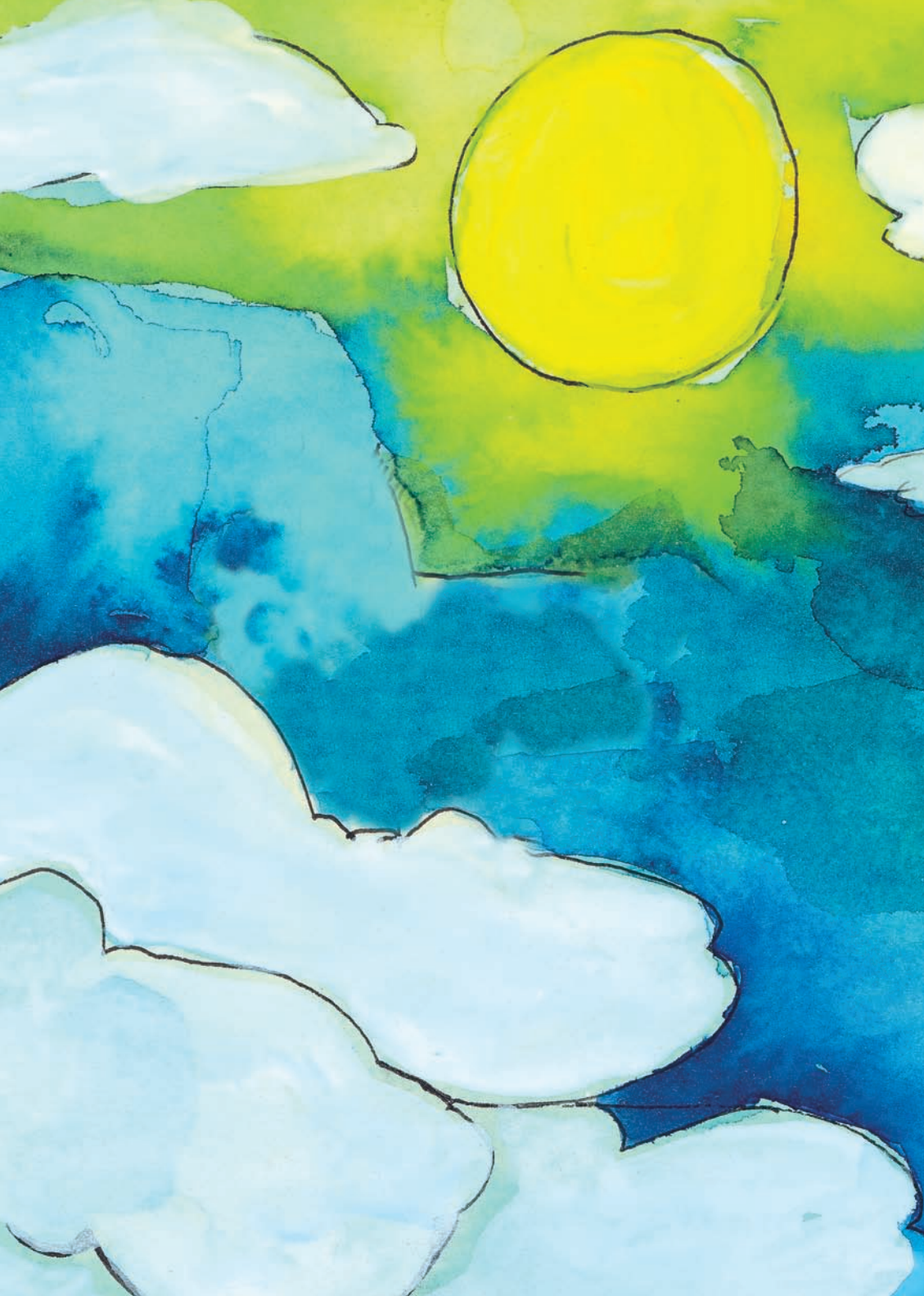

Αθηνά, Ηρακλής, Πλάτωνας

Συμμαθητές από την πρώτη δημοτικού, έκαναν πάντα καλή παρέα. Τελευταία, όμως, έχουν γίνει αχώριστοι. Αφτηρία ήταν η μέρα που ξετρύπωσαν, στο σπίτι της γιαγιάς της Αθηνάς, ένα παλιό, παμπάλαιο μπουβίλο. Η απόφαση να εξερευνήσουν το περιεχόμενό του αποδείχτηκε ιστορική. Γιατί κάτω από τα φθαρμένα, κιτρινωμένα ρούχα, τα παιδιά ανακάλυψαν έκπληκτα ένα διπλό πάτο, που έκρυβε, χρόνια τώρα, κάτι ξεχωριστό. Ένα μαγικό βιβλίο! Μόλις το άνοιξαν, είδαν ότι οι σελίδες του ήταν κενές. Ξαφνικά, όμως, γέμισε με μεγάλα καλλιγραφικά γράμματα, γραμμένα με χρυσό μελάνι, και τους φανέρωσε το μυστικό του. Ποιο; Μια μυστική μαγική λέξη! Μια λέξη που, όταν κάποιος την προφέρει και συγκεντρώσει τη σκέψη του σε κάποιο πρόσωπο που έζησε στο παρελθόν, αυτό το πρόσωπο εμφανίζεται! Για 33 λεπτά μόνο! Ύστερα, εξαφανίζεται. Επιστρέφει στην εποχή του χωρίς να θυμάται τίποτε από όσα είδε, έμαθε και έζησε.

Η τελευταία σελίδα έγραφε ότι το ίδιο το βιβλίο αποφασίζει σε ποιον θα αποκαλύψει τη μυστική μαγική λέξη. Κι αυτός που θα τη μάθει πρέπει να την κρατήσει για τον εαυτό του, αλλιώς η λέξη θα χάσει τη δύναμή της. Όταν τα παιδιά τελείωσαν την ανάγνωση, τα χρυσαφένια γράμματα άρχισαν να ξεθωριάζουν, ώσπου εξαφανίστηκαν εντελώς.

Η Αθηνά, ο Ηρακλής και ο Πλάτωνας, αφού ξεπέρασαν το πρώτο σοκ, έκρυψαν προσεκτικά το βιβλίο και ορκίστηκαν να φυλάξουν καλά το μυστικό τους, για να μπορούν να προσκαλούν επισκέπτες από το παρελθόν, επισκέπτες που μόνο οι τρεις τους θα μπορούν να βλέπουν και να ακούν. Και θα ζουν τη δική τους μισή μαγική ώρα!

Μια ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Η Κυριακή είναι μια παράξενη μέρα. Με έναν παράξενο τρόπο καταφέρνει να γίνεται μελαγχολική. Κυρίως το χειμώνα, μια και συνήθως είναι συννεφιασμένη. Το καλοκαίρι, βέβαια, τα πράγματα αλλιάζουν. Είναι ηλιόλουστη. Χαρούμενη. Και μερικές φορές μαγική!

Μια Κυριακή πρωί, λοιπόν, στα μέσα Ιουνίου, η Αθηνά, ο Ηρακλής και ο Πλάτωνας πήραν το δρόμο για την Ακρόπολη. Το βράχο όπου, στα αρχαία χρόνια, οι Αθηναίοι έχτισαν το ιερό της προστάτιδας της πόλης τους, της θεάς Αθηνάς.

Τη μέρα εκείνη ο ουρανός ήταν γαλάζιος σαν τη θάλασσα και ο ήλιος τσουρούφλιζε σαν αυγό μάτι που μόλις βγήκε από το τηγόρι. Τα τσιτζίκια είχαν αρχίσει ήδη να γκρινιάζουν. Το ίδιο και ο Πλάτωνας...

«Ουφ! Τι ζέστη είναι αυτή. Κουράστηκα» έκανε και σταμάτησε να περπατάει.

Η αναπνοή του έβγαине λαχανιασμένη και το στρουμπουλό πρόσωπό του είχε αναψοκοκκινίσει.

«Από τώρα;» σχολίασε αυστηρά η Αθηνά. «Τι να πει και ο Ηρακλής, που του έχεις φορτώσει τα πράγματά σου;»

«Τα πράγματά του; Ποια πράγματά του;» ρώτησε με ειλικρινή απορία ο Ηρακλής, ο οποίος είχε ξεχάσει ότι κουβαλούσε δύο σακίδια αντί για ένα.

«Καλά, καλά» είπε βιαστικά ο Πλάτωνας, συνειδητοποιώντας ότι δεν τον συμφέρει καθόλου να συνεχιστεί αυτή η συζήτηση, «προχωράω...»

«Δεν παίρνεις και το σακίδιό σου;» ακούστηκε πίσω από την πλάτη του κοροϊδευτική η φωνή της Αθηνάς. «Όχι τίποτε άλλο, μήπως και τα πας καλύτερα του χρόνου στη γυμναστική!»

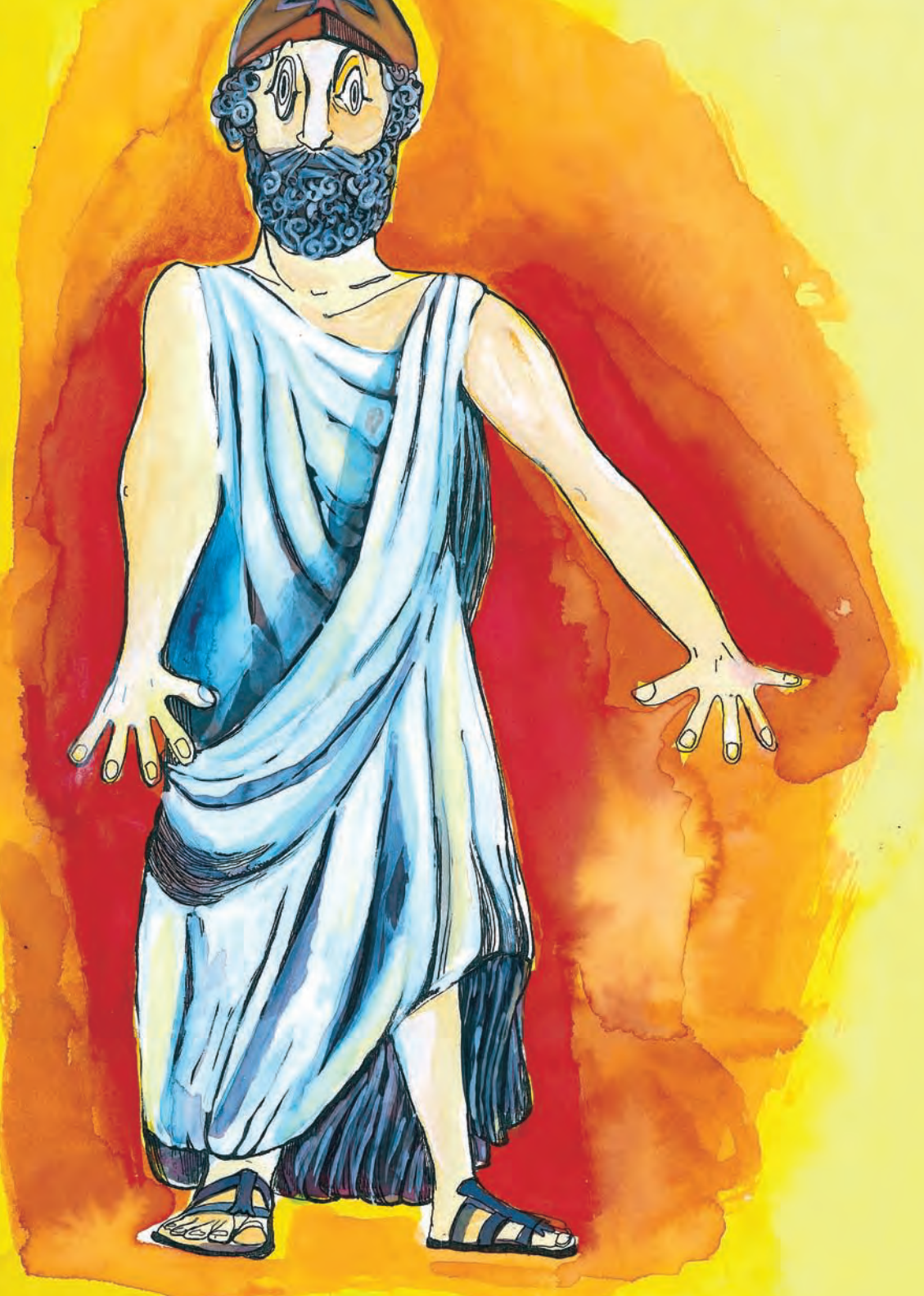
Ο Πλάτωνας βρέθηκε σε δίλημμα. Να αντιδράσει ή να μην αντιδράσει στην προσβολή; Επειδή όμως ήξερε ότι κατά βάθος η φίλη του είχε δίκιο, αποφάσισε να αναλάβει τις ευθύνες του. Πήρε αμίλητος και μουτρωμένος το σακίδιό του και προπορεύτηκε με γρήγορο βήμα.

Δέκα λεπτά αργότερα, τα τρία παιδιά στέκονταν έκθαμβα μπροστά στην πελώρια είσοδο της Ακρόπολης: τα Προπύλαια. Γύρω τους, αναρίθμητοι ηλιοκαμένοι τουρίστες ανεβοκατέβαιναν ενθουσιασμένοι τα σκαλιά. Μερικοί Γιαπωνέζοι, ντυμένοι με πολύχρωμα πουκάμισα, έβγαζαν ασταμάτητα φωτογραφίες.

Τόσο πολλές, που τα μάτια τους είχαν γίνει στρογγυλά σαν τους φακούς των μηχανών τους! Άλλοι, από κάποια βόρεια χώρα προφανώς, αφού τα μαλλιά τους ήταν ξανθά σαν στάχια, σκόνταφταν διαρκώς, γιατί είχαν τις μύτες τους κολλημένες στους τουριστικούς οδηγούς τους. Και οι ξεναγοί προσπαθούσαν να ζωντανέψουν την ιστορία ουρλιάζοντας, για

να μην καταπιεί τη φωνή τους η φασαρία. Η Αθηνά, ο Ηρακλής και ο Πλάτωνας, όμως, είχαν μια καλύτερη ιδέα.

«Είστε έτοιμοι;» ρώτησε η Αθηνά.

Ο Ηρακλής απάντησε με ερώτηση:

«Ποιον σκέφτεστε;»

«Ποιον άλληλο;» είπε ο Πλάτωνας και, χωρίς να περιμένει, ψιθύρισε τη μουσική μαγική λέξη και έκλεισε σφιχτά τα μάτια του.

Οι άλλοι δύο ακολούθησαν το παράδειγμά του. Σύντομα, υπήρχε και ένας τέταρτος στην παρέα. Μόνο που ήταν ασυνήθιστα ντυμένος. Φορούσε λευκό ιμάτιο, σανδάλια και μια γυαλιστερή περικεφαλαία. Στην αρχή έμοιαζε παραχαλισμένος.

Ύστερα έριξε μια ματιά γύρω, έγινε βαθυκόκκινος σαν βύσσινο και τα μάτια του σχεδόν πετάχτηκαν από τις κόχες τους.

«Αχ! Δία μου!» φώναξε. «Τι έπαθαν τα μαρμαράκια μου;»

«Γεια» είπε εκστασιασμένη η Αθηνά. «Είμαι η Αθηνά...»

«Α... Αθηνά; Η... Η... κόρη του Δία;» ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή ο νεοφερμένος.

«Όχι βέβαια!» απάντησε έκπληκτη εκείνη. «Τον μπαμπά μου τον λένε Δημήτρη!»

Τα άλλα δύο μέλη της παρέας αισθάνθηκαν παραγκωνισμένα, γι' αυτό έσπευσαν να συστηθούν κι αυτά...

«Εγώ είμαι ο Πλάτωνας!»

«Εγώ ο Ηρακλής!»

«Περίεργο... Έχεις το όνομα της θεάς. Κι εσύ του μεγάλου ήρωα Ηρακλή...» σχολίασε ο άντρας με την περικεφαλαία κοιτάζοντας τα παιδιά.

«Δεν είναι περίεργο. Πολλοί έχουν ονόματα θεών και ηρώων σήμερα» τον πληροφορήσε η Αθηνά.

«Και όχι μόνο» μπήκε στη μέση ο Πλάτωνας. «Ένα συμμαθητή μας τον λένε Περικλή, σαν κι εσένα!»

Ήταν πράγματι αυτός! Ο πιο διάσημος αρχαίος Αθηναίος, με σάρκα και οστά!

Ο Περικλής τινάχτηκε σαν να τον είχε τσιμπήσει σφήκα.

«Ξέρετε ποιος είμαι...» μονολόγησε ξαφνιασμένος. «Μόνο που εγώ... δεν ξέρω πού είμαι!».

«Στην Αθήνα του 21ου αιώνα. 2.500 χρόνια έπειτα από την εποχή σου!» πήρε το λόγο ο Ηρακλής.

«Και... Και πώς βρέθηκα εδώ;»

«Ταξίδεψες στο χρόνο, με μαγικό τρόπο! Σε φέραμε εμείς, γιατί θέλουμε να μάθουμε για την Ακρόπολη από πρώτο χέρι» εξήγησε ο Πλάτωνας.

«Όμως μην ανησυχείς» συμπλήρωσε ο Ηρακλής. «Θα μείνεις εδώ για λίγη ώρα μόνο. Μετά θα γυρίσεις πίσω».

«Κατάλαβα...»

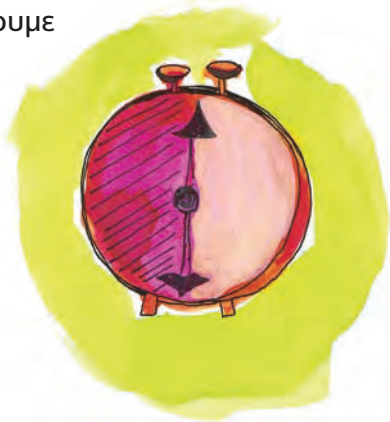
«Πώς σου φαίνονται όλα αυτά;» ρώτησε η Αθηνά.

«Απίστευτα! Κι όμως... αληθινά!» απάντησε ο Περικλής, ο οποίος είχε ξαναβρεί το χρώμα του. Η ψυχραιμία του άηλωσε ήταν παροιμιώδης. Στα αρχαία χρόνια μιλούσε γι' αυτήν ολόκληρη η Αθήνα. «Μα, καλά...» συνέχισε, παρατηρώντας το χώρο και τον κόσμο όλο ενδιαφέρον, «πώς άφησαν οι Αθηναίοι να καταντήσει έτσι το ιερό της θεάς;»

«Μεγάλη ιστορία. Θα σου εξηγήσουμε αργότερα» είπε η Αθηνά. «Προς το παρόν ανυπομονούμε να ακούσουμε τη δική σου ιστορία».

«Την ιστορία της ζωής μου;» ρώτησε με πειραχτικό ύφος ο Περικλής.

«Όχι! Της Ακρόπολης» πετάχτηκε ο Ηρακλής.

«Ξέρουμε ότι πολλὰ ἀπ' ὅσα ἐγίναν ἐδῶ ἦταν δική σου ιδέα» διευκρίνισε ἡ Ἀθηνά.

«Μη μας κρατᾶς ἀλλο σε ἀγωνία!» παρακάλεσε ὁ Πλάτωνας, γουρλιώνοντας με ἀστείο τρόπο τὰ μάτια του, ὅπως συνήθιζε ὅταν ἠθελε νὰ δώσει ἐμφάση στα λεγόμενά του. «Δεν ἔχουμε ἀπειρο χρόνο».

«Σύμφωνοι» εἶπε εὐδιάθετα ὁ Περικλής. «Ἀς πάρουμε λοιπὸν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή».

«Δηλαδή;» ρώτησε ὁ Ἡρακλῆς.

«Ἀπὸ τὰ ἐνδοξα χρόνια που οἱ Ἕλληνες πολεμοῦσαν με τοὺς Πέρσες!»

